

LANCEA

ORGANUL **L**igei **A**părării **N**ăționale **C**reștine Regionale „Unirea”

Prin acest semn
vom învinge

L A
M C

Deviza noastră:
HRISTOS
REGELE
NAȚIUNEA

ABONAMENTE:

Pentru arșeni pe an 150 Lei
Pentru săteni pe an 100 Lei

Îndată cu un pagar deosebit de interes, interes și rău.
NAPOLION.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRATIA:
STRADA KOTLIKIANU, 10

CAMPANIE ELECTORALĂ

Deviza politicianilor noștri este „interesul”. Politicianii, deci — interesați — alcătuiesc partidele politice.

Acestea sunt ca niște societăți anonime ce așteaptă momentul potrivit să ia în antrepriză conducerea statului, deci și a isoarelor de profit personal.

Astăzi a intra într'un partid politic înseamnă a fi acționar, adică a aduce integ bagajul de intrigi și de sofisticări pe care să-l pui în slujba vânării de voturi în schimbul dividendelor ce ți-se servesc sau ți-le servești odată ce partidul în care ești înregimentat a pus mâna pe putere.

Nimic drept din toate palavrele ce ți-le înșiră înlocmai ca și clownii din circuri.

La baza tuturor e mineiuna și pre sus de toate interesul.

Dela războiu încoace parlamentul nostru a ajuns galeria nulităților în care și-au făcut loc toți nechemății.

Certuri, bătăi, cuvinte academice moderne, tot ce vrei, în parlament la noi găsești. Expresiunea „**ca la ușa cortului**” în limba poporului a ajuns să fie înlocuită cu cea tot atât de expresivă „**ca la parlament**”.

Prestigiul scăzut al parlamentului n'ar însemna nimica pe lângă faptul, cât se poate de trist, că toate acestea se folosesc dușmanii noștri de moarte.

Situația în care ne găsim nu mai poate continua fără să nu ne ducă, fără vreme în fundul prăpastiei.

Sosit-a timpul cred când tot sufletul român scârbit de atâta ticăloșie să lase la o parte interesul personal și să pună întreaga conștiință ce o mai are în folosul interesului general, interesul național.

Campania electorală este deschisă! Pentru cineștea ce se cuvine corpurilor legiuitoare, pentru interesele neamului ce suferă după urma filor săi bolnavi de materialism acut, faceți voi, cei ce simțiți că de puțin din durerile României voastre, ca în parlamentul viitor să nu între decât adevărați fii ai Patriei și nu trusții seci și nici cozi de topor.

V. Sassu — bărbat politic

Vasile Sassu — marele bărbat politic — din Vaslui, la alegerile comunale de dăunăzi a câlcat cu stângul.

Totul i-a mers pe dos! Cădere în alegeri n'ar fi nimica înșă, pe lângă faptul că și-a nimit platforma ce i-a dat posibilitatea odinioară să ajungă la „exrelență”.

Se crede că marele bărbat a avut o eclipsă a înaltului său simț democratic.

Fapte.

Nu de mult primim spre publicare din partea unui vaslui-an următoarele:

„Vasluiul e o republică judevească condusă de deputatul, fost ministru, V. Sassu. E unul din orașele unde nimic nu se mai respectă. Știm că există o lege care scrie clar că prăvăliile să fie închise seara la ora 7 cum și la prâns între 1—3. La Vaslui legea nu se aplică. Dominicia prăvăliile sunt deschise de dimineață până seara. La celelalte zile nici nu se vorbește de orele fixate: poți țârgul orice vrei până la 11 noaptea. Doar jidanii mai somnoroși închid pela 9—10. Sâmbătă însă nu există nici un obșor închis, iar pe străzi tălănești la fiecare pas câte un urduș de habam ca diubote și halat răscuindu-și percuții și cu cârpie subțioară îndreptându-se spre havre. În scurt nu se respectă decât sărbătorile pacheșelor de jidani în această republică.

Republică ți se poartă ei. Odată un tânăr, cu ocazia unei manifestări a strigat «bălașă Codreanu». Un agent îl strigă: «unde te trezești mă?» (armanul, nu știa că nimerise în republica lui jidai) apoi îl duse la poliție de unde ieși stălcit în bătae.

Nu rareori se întâmplă ca V. Sassu pentru a-și mai distru supuși să vină prin sinagoga și să le țină conferințe.»

V. Sassu purtându-se în felul acesta a reușit să ajungă pe urmeii puchinoșilor la treapta cea mai înaltă din stat — ministru.

Dar la alegerile comunale, jidovii având instrucțiuni dela centru au votat listele opoziției lovind în guvernamentalii.

Sassu în fruntea listei din Vaslui — cade.

A doua zi după rezultat apare «Democratul» ziarul său propriu în care cu litere de-o cîșpă și pe trei coloane scrie:

Infiorătoare crimă s'a săvârșit!

Ziua de 10 Februarie v'ă rămâne în conștiințele noastre românești, cu flegere de trestie din somnii amăgitor ai țărănilor prieteni, urâtate nouă de jidan.

În conștiința lor dacă o mai au, va fi înscrisă ziua aceasta cu aștele de foc ale demascării pentru mistrețea irădare față de statornicul lor protector de până ast.

În cursuri de pândă, pe furie, și în întinerici ascuns al nopții, în case țărănești și în sinagoga, au hotărât mistrețul atentat împotriva neprofitații lor protectorului și a celui mai iubit provădător al politici de țară între oameni.

Iar pe pagina II-a:

Nu ne așteptam ca blocul evreesc să fie așa de inconștient și orbi, încât singuri să sfârșim — în lura lor răzbitoare de rasă — să-și dăruie digurile de apărare și scutul de oțetărie al intereselor generale, pe care politica curat democratică și de serioasă ordine a partidului liberal a garantat-o în totdeauna.

Iar nu departe la informații:

Cerem stăruitor organelor polițienești și administrative de-a aplica în litera strictă a legii, dispozițiunile privitoare la repașul duminical.

Este o rușine de a se vedea Sâmbăta prăvăliile închise, iar Duminică să averse spectacolul mordan al unui balcu de speclă judevească.

Tot la informații — cu litere mari și groase — găsim următoarele:

Săteni,

Nu va puneți contra țării voastre românești. Nu faceți pe placul jidanilor și a celorlalți străini. Bă la sută din locuitorii țării au votat guvernul contra străinilor turburători, care ne mănâncă pînă la gura copiilor muncă cu sudoarea frunților românești.

Votați partidul liberal!

sau accente ca:

Jidani vor sânge de Român. Tre-
păvă răzomai!

ori: Săzini,

Nu vă încercați în avocații Moise-
scu care s'j dădă trădător, dăce-
răvă și cereți ajutorul numai la a-
vocații români.

Români!

Numele adevărat al jidanului Ce-
zar Moiseescu este Zeingia Moiaș.
Țineți bine minte.

Nu lipesc nici chiar versuri:

Celor 700 (ale-
gatori) jidani din
Vaslui. N. R.

Se putea recunoaște
la un neam meschin, icoană?
Lăși vândut și voi pe Sasau
Ca și Iuda pe Christos.

Concluzii.

Democratul filosofic de ieri,
azi — în urma căderii în alegeri
— s'a transformat într'un sfior
antimic.

Trecerea dela o extremă la alta
a făcut-o cu cea mai mare uși-
nă. La bază n'a fost evoluția
unei idei ci pur și simplu intere-
sul.

Interesul — se înțelege interesul
particular — poartă fezul — e
maxima politicianilor noștri și
bielul Sasau ca *mare bărbat*
politico — a toaleto.

A avut însă ghinionul că pro-
gi-a arătat pe față apăsămintele
politice.

Aviz tuturor celor ce au luat
calea lui Sasau.

V. Chi.

DOI TRĂDĂTORI

Sunt unii oameni care nu mor
nici odată continuând să trăiască
și dincolo de mormântul de tă-
rână și sunt unii care trec prin
ocelul morții de două ori — cu
alte cuvinte mor de două ori.
Acel care și-au făcut datoria
când țară, neam, limbă și rege,
privind nepăsător omorurile de
ioate zilele și lepădându-se cu
acără de arginți vânzătorii de
Christos, trecerea lor din mij-
locul nostru pe tărâmul ne-
noscutului nu este decât prijelul
trecerii la nemurire. Ei nu mor,
faptele lor îi fac voievozi să tră-
iască în suferințele noastre. E
do dules mângâiere să găsi în mo-
mentul despărțirii sufletului de
humă, că pământul care se va
închide peste tine, nu va acoperi
și ceea ce ai lăsat moștenire po-
stentății — nu va înghiți fap-
tele și memoria ta.

Cealaltă categorie care nu și-au
făcut datoria către o țară și
cărre semoniilor lor, ceas re-
negajilor, a instrăinării și a tră-
dătorilor vor muri în conștiința
publică înainte de a li se des-
chida un mormânt în gura
părașii și nu și-au cinstăscă
și n'au vrut s'o apere în timpuri
grele. Numele lor se va pier-
de în negura uitării acoperit cu do-
prețul uoanilor țării hoțurile lor
vor rătași alungate de-o conști-
ință, decât o mai au, și de legile
țării decât li-au pot aplica.

Dar este deosebite între tră-
dător și trădător după cum cri-
tos lor este mai mare sau mai
mică — este săvârșită în timpuri
mai senine sau la dezlințuirea
unei furtuni — este o rălăcie
lipită de rea credință sau o con-
știință vândută.

Acastă deosebite se poate face
și în gheata trădătorilor noștri
din timpul războiului de In-
tegrare. Alăt doar că la noi cri-
malele nu s'au pedepsit pe când
rădăciile au fost înfăteate mai
mult decât permitea legea re-
a țegii... noi mult decât admitem
echilastu.

Să comparăm faptele și cri-
malele a două figuri spre a do-
vedi cele de mai sus — ale lui:
Ion Săulatu și Constantin Stere.

Primul condus de convingerile
sale că nu vom putea ajunge la
îndeplinirea idealului nostru
decât intrând în dansul macabru
al popoarelor alături de puterile

centrale; al doilea punându-se
la slujba dușmanilor cuceritori
pentru *bani și onoare*.

Cel dintâiu condus de idei n'a
trecut hotarul care desparte pe
om de fiară împodibită cu formă
de om; cel de-al doilea a de-
venit o blăna pentru trupul sân-
gerând al țării înconștințiale.

Scritorul ardelenț deși a ră-
mas în teritoriul ocupat nu a
tărlit în noroii prin acruia s'au
coroana regala și steagul său
cărui umbră cedeau fiii cei mai
aleși ai neamului; — profesorul
basarabean de origine jidovească
prin o abominabilă acțiune a ce-
rut detronarea M. S. Regelui,
inglobarea noastră la puterile
centrale — desbrăcându-l de
haina libertății și a independenței
pentru care au rămas atâtea cor-
puri neînsofite pe câmpiile
balcanilor — a vrut să cede
la suferințele noastre idealul de a
ne vedea între aceleși hotari,
îndemnând otașii să dezerteze
dela datoria cea mai sfântă.

Prima ceresă n'a uitat pe
poporul său credincios... otașii
români baciuiți de bol, de foam-
e și ucipi de gloselele dușmane
au învins prin credința lor...
și România Mare a apărut măreș
și mândră ca metalul nobil tre-
cut prin flăcările focului. Soase
ziua recunoștinții celor ce au mai
scăpat de mâcel — a eroilor —
și a crudei răsunări și pede-
șirii a mișcilor.

Servitoriul graului românesc
este aruncat în temniță într-un
spărsese luni în cea mai neagră
mizerie... apoi redat iarăși so-
cietății; — politicianul de odii-
noasă trinita în Etoșia, în loc
de a fi pus în fața plătului de
execuție... — ca după doi ani ne-
împliniți — acest doilor ai ne-
amului românesc — să revie în
jora o cărei piatră o ceruse.

Cel care gustase păinea amară
a faminței maghiare pentru ar-
ticolele și acțiunile lui patrio-
tice a fost scuipat în fața pe-
strădă de d. N. Iorga. Cel care
făcuse cunoștință cu Siberia
pentru utopie lui nihiliste după
rețorțurarea țării strălucite, por-
tat de braț — făcând aceleș po-
litice — de acelaș d. N. Iorga.

Slavici și-a recunoscut greșile
și li îndemnul conștiinții lui
s'a retras în cercul familiei uitat
de toți pentru ispășirea păcatelor

sale; Stere — omul diavolesc —
e păgât în viața publică cu pre-
tenția să cărmărească pe cei ce
mai lăci îl otrăvia cu prona lui
amară și nu devină sfetnicul a-
cuzând rege a călăi detronare
o ceruse.

Tristă icoană comparativă —
dar reală.

Bielulul Slavici — toplit acum
în humă — i s'a negat chiar și
puterica și personalitate artistică
de care nimani n'avea dreptul
să se atingă — și nu s'a găsit
nimani să-l apere.

Deci? Fiindcă a văzut altcum
decât conștiința, cunosce timpul a
desolat.

Trădătorul Stere — represen-
tant al poporului "basarabean" —
i s'a dat loc în camera depu-
tăților, i s'a dădă omagiu de gheata
trădătorilor din timpul războiului
— a căru coeficient maxim sunt
jidani — și i s'a oferă conducere
unui partid de jidani și ji-
dovești pe a căru firmă se poate
citi "partidul țărănesc".

Deci? Fiindcă a fost un mi-
găi — un trădător în timpul ră-
zboiului — și vrea ca să trădeze
măine a două oară ceace noi
am câștigat prin multă suferință
și prin mult sânge.

"Făc justitia" — porci Mundus.
Căci dacă guvernul care n'a pō-
rindat dela încheierea războiului
și pînă astăzi au fost capabile de
a acote pe Stere de sub pu-
terea legii — aruncând în tem-
niță și oase mulți... foarte mulți
soldați "trădători" îndemnați la
sănot act prin condeiul și cu-
vătul lui Stere — să nu creadă
căci dosarul omului fără conști-
ință s'a închie — sau s'a pierdut
și în suferințele noastre.

Un glonte se mai află — și
este cuile de pe câmpul Mără-
geșilor — pentru cel ce-a ră-
sarcastic atunci când cei mulți
cădeau și se află nu unul — ei
mulți cari sunt hotărâți să-i tri-
miată acolo unde preol basar-
abean a pus cîndva — dacă a
pus mirul, umanitaristului de a-
lălierei, trădătorului de ieri și
deputatului de azi.

Căci dreptate trebuie să se
facă chiar de-a perți lumea!

Păruș Leonțin
București

Pentru Jidăniți

Intr-o interesantă conferință
ținută cu ocazia intrării celui
de al doilea Logenag organizat
de districtul al IX-lea în localul
Loiei "Noue Fraternitate" Bu-
curești, jidanul avocat I. Brucăr
a tratat despre: *Mijloacele con-
structive ce le poate găsi ordinul
I. O. B. spre a preîntâmpina
ura împotriva noastră*.

După ce mijloacele le împarte
în două categorii, una de ordin
economic și alta de ordin ar-
tistic, conferențiarul cu totul
obiectiv — pentru obiceiul ji-
dănesc — distramă fiecare cate-
gorie în parte emițând păreri
pentru care nu-i putem fi înde-
juna de recunoscutorii. Ideile să-
nătoase și realismul vieții jidă-
nești l-au determinat pe I. Bru-
căr să facă constatări nu numai
de ordin economic ci ridică-
du-se din mociră în care para-

zilișmul i-a aruncat să găsească
mijloace de combatere urei și a
stăruie suferinței ale descenden-
ților lui Iuda.

Dar să spicim din conferință
a cărei dare de seamă a apărut
la *Buletinul bișmural pentru Lo-
gile Districtului al IX-lea* din 25
ianuarie 1928 și la care e re-
dactor Ionasi I. Brucăr.

Capitalismul a adus emanciparea
generală a eroilor. Prin această lui
le-a dat posibilitatea pînă azi de
a fi foarte productive de bogății. Evrei
în mijlocul vieții capitaliste au fost
și sunt fermecți circulației de averi
produse de alții, fără ca ei însăși
să participe prin munca lor la creștea
acestora. Când nu sunt întemierii
bogățiilor capitaliste ei sunt acei "Luth-
menschen" care li de de existența pre-
ară de azi pe mâine, cu risul pier-
sănt pentru ei de a cădea în mi-
șcările economice productive în mi-
local cărora trăiește. Capitalismul
dă, aducând emanciparea evreilor,
a produs foametea lăst și țevile
al existenței parocum parazitare a e-
vroilor de prebudenți.

Ce țic jidănișii N. Iorga, Dr.
Lupu și Comp. de aceste păreri st-
cere ce le au jidani despre I. Br-
căr conferință fiind foarte interesantă să-l
lăkam pe ei pentru a urmări pe con-
ferențiar.

Viața de intermediar a evreilor
a determinat ura evreilor împotriva
acelor. Și este o naivitate să cre-
dem că vr-o concesion a com-
misiilor, ar putea avea țaria de in-
fărtura ura împotriva noastră.

Nici o miște omenească erică de
tolerant ar fi pe (N. R. chiar Coste-
ro) nu va putea considera că ci-
rucuția avuțiilor achiziționate cu însăși
producerea lor. Circulația lor achizi-
tă mai curând cu consumarea și o-
genșivă bogățiilor în dauna celor care
le produc. (N. R. nu cumva țu hulgan).

Nu mai condim vom participa la
acastă producție și vom fi stăpîni
pe țevorile de crunt a bogățiilor, vom
putea spune acelor care detănu
ura împotriva noastră: "acete bogă-
ții sunt ale noastre noi le-am făcut
și creșt și nu putem folosi de ei
fără să manifestăm vr-o ne în-
țevoră noastră, căci nu se folosie în
căi de ceace este produsul și avată
noastră". — E necesar să înțelegim
industrii, numeroase școli de mesteri
și coloni agricole și acestea din urmă
nu numai în Palestina, ci prebudenți
în Diaspora în "Impărie". Anume
făcând fondul "Impărie" noastră
milenar, cu jidani defășilați și jidă-
ni stăbilitate de încheiere pentru Bivul
în țara străbunilor lor. (N. R.)
măi țiam — însă după omănișii
— pentru pînă și concept de acce-
ce alăce pînă după Erez țevul și-
țevăză ca la anul să stăruie alăce
terhenol.

Ne oprim aici pentru că numai
surzi și orbi nu vor pricepe ali-
cile din cele apuse de fir. I.
Brucăr. Mai sunt și alți omănișii
afară de surzi și orbi dar acce
n'au suflet vândut pe arginți
sunători ai milionelor de exem-
plare după chipul și asemănarea
lui Iuda. Dar mai au vreme o-
mermici să-și răscumpore suflet-
ul, astfel vor atâna de cruce
pe care Iuda și-a plătit marea
celor trădări de arginți.

Testu

Padurile și viitorul țării în primejdie.

De privilegiu con. Sanctității sale Patriarhului

Căldura și umoarea, atunci când trebuie și cât trebuie, fac ca ne nușie vicia.

Căldura prin furtibie și atitudine, acen ce se numește secul, senă unde înviorul, născă și pârjoșele țarine, adă, cînd sârbie și fumele. Ploște prin regim unifi, pârșo și cîrle, cauză, revărsări și mîndrit, care înădă și sîmînță, aduc moarte și sârbie.

În apropierea mărilor și în fînturile pîdurora, ploia se urmăză regulă și acolo găsim elina cea mai fericită. În fînturile departe de mare și fără pîdur, se pomenește numai de noște îndolungă și spargeri de nori în țol boreale.

În țara noastră, aceste două groaze pueri ale naturii, apa și căldura sunt stăpînite și împărțite în mod fetic de puterea magică a munților bogat împădur. Între umezala și răcoarea bolilor de codru pe deoparte; formarea și diolocarea în apa și norilor, pe de altă parte, există o strînsă legătură. Pînă acum țara noastră s'a bucurat de o climă cum puțină țară o au pe lume.

Ce ni-î dat să ni se otămple înăi ast?

Impulsiunile se pîdurile în Europa. În dovezile cele de braz, și înădă siuren exploatarea se permite numai pe lîngă multe restricțiuni, ochi strălămită și cînd supra codrilor noștri. În fînturi de zeci și sute de mîi de jughere de pădure au cîzut în mînele stărilor încă în vremea de tranziție dale 1918—1919, pe prefuri de răs. În neșgurăta de atunci vechi proprietari căutau să valorizeze ca puteau, cît mai în grabă. Acapărarea pădurilor de către străini s'a continuat pînă în prezent, cînd 95% din bogățiile munților noștri au ajuns pe mîinile lor.

Cum acești indivizi n'au nimic comun cu țara noastră de cît doar banul, ce vreme să-î ascuță cît mai curînd lanții, grăbiți și de leama, ce cu cîmva să fie deosepriti, — dăgăi s'au aruncat cu toată furie tehnice moderne asupra fântinilor noștri rodri.

Conform datelor statistice ale ochilor sîlvice devastate, codrilor a luat așa măsură, încît dacă nu va fi împiedecată de grabă, în scurtă vreme exploatarea necetare barbare, ne vor profeca țara într'un pustiu jolnic, fără dîmnorol, călăi codrilor, după ce nu vor fi bălțoroti, ței vor împacheta lăzile cu bogății fantastice și vor pleca în altă țară, ce poate chiar pe alt continen.

Seceta din Baserabia și potopul, ca căzu în țara aceasta, mai cu seamă în Ardeal, anul numai some upoare, față de rălățiile, ce vor să ne ajungă pe urma despăduririi munților.

Specialiști, lătre cari raționul protector al pădurilor. d-M. P.

Ploceșcu, inginer silvic și membru în comisia superioară vînt, au senulă de ani de zile primejdie ce ne pîndește.

În acum, Sanctității Sa Patriarhul Miron, lătr'o sefință a Senatului a descoperit în lăstă de umora lor, manoperele stărilor, în explorarea pădurilor.

Patriarhul, membru și în reguță, care alături de Majestatea Sa Regele este cel mai înalt demnitar al țării și-a ridicat cu vîntul la fătă negelișurilor comise de străini față de țara noastră pînă la pînă a țării și mîndrită de apărare nu pot să înțarize.

În putem asigura pe înalt Prea Sfințiu Sa, că cele 14 milioane de fîi suferite la care se adresăm, L-au înțeles și-L vor urma îndolung în lupta pentru mîndrită codrilor noștri.

"Fii ai codrilor", suntem cu toți!

Căci, dacă pentru veneticii fără țară și fără Dîmnorol, pădurile noastre înosemneză numai bași, bunuri materiale; pentru noi mai înosemneză și altceva. În asea gîni pietrușă, în care se răsfră rădăcinile codrilor seculari, se destrămă în neșfînă oșmentile pîrșilor, ale moșilor și ale strămoșilor noștri, de mîi de ani. Tot acolo, în sînuil ei de mamă iubitoare, vrem ca la vremea sa, să ni se astuce prae vecinicii odăni, trufetile oase, peste care să dălmășim și să înflorească, ferdicind-se copiii noștri, în vecii vecilor.

Fiecare copac din așă țară ție hrîngote coroana majestăsoasă din țărâna unui lăbit pîrșine. Sub acorășii lor asprepălită suflule, suflulele pîrșilor noștri. Și o rană în trunchiul lor, deschide o rană în trupul nostru!

Tr. Mager

Până unde a ajuns

obraznicia jidovească

Onosecutul tulburător al ordinii, jidovul Isidor Abramovici, depozitar al zărelor jidovești din Adjup, împreună cu jupănoasa lui în seara de 7 Aprilie s. a. cu violență cașă pagnicului locuitor Vasile Grigoriu după ce au spurt upa nu bătut gray pe Dîmnorol Maria Grigoriu producându-i mai multe leziuni și adreșându-i cuvinte triviale. Interveniind sergentul din post Băroianu lon pentru a liniși țara turbată a fost și el lovit.

Mai mulți jidăni, atreși de panica ce se produsea, care erau prin împrejurimi și care în loc să intervină pentru a apăra pe cel mai slab (D-șoru Grigoriu) au lăbrat să fardole sălăteșă lovind cu furie atît în D-șoru cît și în sergent, care era în exercițiul funcțiunii, apărînd pe coreșionarii lor. Iudele care au lovit pe nefericitul creștin au fost Chivu Svar și Dentistul Moscovici care în fața mai multor cetățeni s'au exprimat

cuvintele: «Moi tu gbi cine suni eu? Așa să te mut de aici din Adjup».

Acasă! obraznicie a provocat mare indignare în populația creștină din localitate.

Se ceretază de autoritățile în drept.

Cazul loviri D-șorei Maria Grigoriu coace ne indignoasă, e că nu se dă curs plîngerei sergentului lovit și ultragiat.

INFORMATIUNI

De patru ani de zile ordinea în universități nu a putut fi întronată. Fiecare an ție are greva sa. Toate acestea dovedesc că e ceva mai adînc ce neliniștește suflulele țineșri. Pînă acum D-șii profesori n'au găsit soluții mai bune decât eliminările evlînd a cerceta cauzele neliniștei. Guvernul de dăunță pe de altă parte se încălță în a nu recunoaște nimica just din creștinii studenției.

Odată cu schimbarea guvernului o delegație de studenți greviști s'a prezentat noului ministru de Interne Octavian Goga, care recunoscînd drepie, parte din desiderate a avut ca efect încetarea grevei în urma unui comunicat redactat de către președintele «Uniunii stud. creștini» Dragoș.

Sămbătă 10 Aprilie, s'a botat o față de rit moaică trecînd la creștinism, mulțimă doamnei Căpitan Miclescu.

Noi cu bunii creștini și conșienței de adevărul religiei noastre ortodoxe, le urăm cel mai tîlnite și feliicitat pe convertitoarea ce l-a fost și nață.

Guvernul liberal împinșit cel 4 ani de guvernare a trecut în opoziție M. S. Regele după căteva zile de consulare a țellor de partidă a încredințat fratele atleșului în mîlăte partidul poporului de sub conducerea generalul Averescu.

Schimbarea regimului nu a fost lipsită și de oarecare note comice.

Astfel de aproape cățiva ani partidele național și țărănesc se străduiesc să formeze un bloc untru întru întru în liberatori.

Acordul s'a înăptuit tocmai cu câteva casuri înainte de chemarea D-șorului general Averescu la putere, adevădund-se zicătoare că n'aduce anul ce aduce consoli.

În urma înfrîngerii suflule cele două partide în loc de a fi solidare în alegeriele ce vin s'au desbinat mai rău, acuzînd-se de nereușită unul pe altul. Ca urmare avem apariția lui Mihalache en și a lui N. Iorga pe așie separate pe strălăte orașului.

Directorul proprietar al zărelui local «Raținea» C. Petrov a înăctat din viață.

Temp de 18 ani prin țărul său nu a conțenit a da alarmă asupra pericolului ce ne amenință din partea jidănilor.

În timpul ocupației germane, se au urmare a acționa

nale a trebuit să suferă chinurile grele ale feteimii și ale muncii forțate.

Acasă! obraznicie a provocat mare indignare în populația creștină din localitate.

Se ceretază de autoritățile în drept.

Cazul loviri D-șorei Maria Grigoriu coace ne indignoasă, e că nu se dă curs plîngerei sergentului lovit și ultragiat.

Acasă! obraznicie a provocat mare indignare în populația creștină din localitate.

Se ceretază de autoritățile în drept.

Cazul loviri D-șorei Maria Grigoriu coace ne indignoasă, e că nu se dă curs plîngerei sergentului lovit și ultragiat.

Acasă! obraznicie a provocat mare indignare în populația creștină din localitate.

Se ceretază de autoritățile în drept.

Cazul loviri D-șorei Maria Grigoriu coace ne indignoasă, e că nu se dă curs plîngerei sergentului lovit și ultragiat.

Acasă! obraznicie a provocat mare indignare în populația creștină din localitate.

Se ceretază de autoritățile în drept.

Cazul loviri D-șorei Maria Grigoriu coace ne indignoasă, e că nu se dă curs plîngerei sergentului lovit și ultragiat.

Acasă! obraznicie a provocat mare indignare în populația creștină din localitate.

Se ceretază de autoritățile în drept.

Cazul loviri D-șorei Maria Grigoriu coace ne indignoasă, e că nu se dă curs plîngerei sergentului lovit și ultragiat.

Acasă! obraznicie a provocat mare indignare în populația creștină din localitate.

Se ceretază de autoritățile în drept.

Cazul loviri D-șorei Maria Grigoriu coace ne indignoasă, e că nu se dă curs plîngerei sergentului lovit și ultragiat.

Acasă! obraznicie a provocat mare indignare în populația creștină din localitate.

Se ceretază de autoritățile în drept.

Cazul loviri D-șorei Maria Grigoriu coace ne indignoasă, e că nu se dă curs plîngerei sergentului lovit și ultragiat.

Acasă! obraznicie a provocat mare indignare în populația creștină din localitate.

Se ceretază de autoritățile în drept.

Cazul loviri D-șorei Maria Grigoriu coace ne indignoasă, e că nu se dă curs plîngerei sergentului lovit și ultragiat.

Acasă! obraznicie a provocat mare indignare în populația creștină din localitate.

Se ceretază de autoritățile în drept.

Cazul loviri D-șorei Maria Grigoriu coace ne indignoasă, e că nu se dă curs plîngerei sergentului lovit și ultragiat.

Acasă! obraznicie a provocat mare indignare în populația creștină din localitate.

Se ceretază de autoritățile în drept.

Cazul loviri D-șorei Maria Grigoriu coace ne indignoasă, e că nu se dă curs plîngerei sergentului lovit și ultragiat.

Acasă! obraznicie a provocat mare indignare în populația creștină din localitate.

PAGINA LITERARA

Mai nou, mai nou!

Va să zică am ieșit prosti din toate lucrările-mi tipografice până azi, cu toată sinceritatea și căldura ce-am pus-o din sufletul sufletului meu, de-am adăptat înțeleșul, — se căina gata a vreo patru-cinci timbrei a căror adunare o porecliseră cenzura. După intruna să scriu, să scriu, tare, cu multa inimă, să scriu și pacen. Da pentru Dănu, ce să mai scriu? Mai scrierău de la bătrânele. Adică mai lămură, cum să mai scriu? Mă așeză singur simțu-mi autoare, — pe care numi dau voie mie să-l desic, — că ce scrierăm avea să facă revoluție?

— Da ce, dragut prietene, qu'est ce que s'a întâmplat? Sări decolo, zeflemătu cenzurului.

— Tot îți mai vine Nicule să faci înălțări în para pointer de unde, vezi, pomenirea noastră se dărnă cu sunet? Stai să te producă și tu! lăuna asta a neînțelegerilor, a gurilor rele și a tuturor gelozilor, și-ai să te vedem.

— Ea elie, ne înțelepți știa nici nu mai gtu să înțeleagă și să le placă cea ce-ai mai înțele și mai vorăla ca sorora lui April, suspină ironic unul.

— Păi cum vrei tu, sise al treilea, să te recunoască lumea, când tu a aproape un copil, după atâtea lucruri seculare de câțiva ani, abea ai venit o lingărie de vin, ce-a avut simțu-l dar, de-a reînșina răsuflata parabolă, cu mântu ce-au stăpînit un șoarece.

— Ei, ce, o îel și tu acum o serine, a vrut să-l răd creștinul.

— Ba încă cu lacrimi aduse alina.

— Eh, să lășăm astea, interrupe gelul.

— Cursă să le lășăm, rosti zeflemătu.

— Văzăte! nu merge așa? Trebuie, dar altceva mai nou, cu totul și cu totul nou, ca să știgi din temelii vulgul, urma tot înfruntat literat. Da silu, acelu-mi, unde mai găsești așa silu, așa rita?

— Silu!... da, silu tău, oia cel din urmă.

— Ei, fi având tu stil, da tabula, li rosă, veche și nici de cară cură. Deodată răsună cloce cloce cloce accelerate în ușa și în aceeași clipă își făcu intrarea un nou venit.

— Salve, tandră amăni ai plumei. Eu mă declar dela început un nou Neolit.

— Nous sommes bien aises de vous écarter, diez veniți cam cu dela maza voe? dădu tot consacrat zeflemătu.

— C'est mon originalité.

— Da? Fi, blea. Stai atunci.

— El s'ajustase, hăt, decând intrase. Era tot un vechi prieten, dar cam lătrărelic.

— Să revinim, zise gelul.

— Să revinim, să revinim, revenim cu toți.

— Cei de făcut ca să te consacre vulgului? reia tot gelul.

— Să rupi și tu să rupi, se grăbi unul.

— Păi de ce-am pățit-o, e-am rupt prea tare.

— Să îți prevăzător, urmă al doilea.

— Ca Josif, flul lui Iacob.

— Să îți să perii, mărăi al treilea.

— Ei, și-asta-nou? Deodă vorba de perii, apoi vicerului i e din crin, lașă de cei săvora le perie ghetele.

— Să fi patriot, adăugă cel de lângă al treilea.

— Mău lău-nă 'năime și-asta eci deodăle nationalismului intrun.

— Nu, nu, reia acela, naționalist în lămurăle înțeleș. Ialocă, strălucit, jertfa încercă.

— Așa! Împlini cel din urmă, ba-le-tă-mă, cu pînă în piept, strigă-tica eu, cu naționalist, sufletul, dureră neamului. Hee, bre, cum nu vă abește siluă pedantism?

— Adevărat, incuiește a mărăi gelul, văzând că fiecare spunea tot ceea ce-l tălase capul dela începutul începuturilor cenzurii. Ce a lășă dela el...

— Poatez informă ca și informistea subiectul ce le lău din lumea mare.

— Da, da. Nu cu veră și cu surigăte ca la bălău te impui, continuă tot cel din urmă, încercat de, adău-ră, gelul. Trebuie să îți să perii, ca de nu, și ne înțelepă ca de obicei, nu-ți mai cumpără nici cartea, revista ori ce mai ai, dă-nă să fi-o și mai cetăscă.

— Iată o istorie întâmplată cu adevărat.

— Intr-o zi mă lătăse cu un domă bine, bine, cu părul mare și umbros dat pe sprâncenă și, mai mult, amabil nevoce mare în același timp dă să pară adăci și visător. Și nici una năi două să mă procosească cu un articu bine înșegut, siflărit și colac peste pupăză, că mai avea și miez. Mă treceau subțire gândindu-mă că să-l apăs amabiliata să mă trăsese la strădă acolo, cum au de obicei toți oamenii misterului meu. De ce miez groasă nu scap, zise în sine-mi, văzându-i că acote ceva de sub bălău. Mărcam în mirarea însă când îl văd că mi-l îndre, era un plic, și-și zice, la revădere. Spun drept a'm mulțumit nimăușă și micodăta mai călduros ca toi. În sfârșit, mă dau acasă, acot bișor peceutului plic din buzunar, trec peste niște dicheșli arctice ale copierii, trec peste lapidurală, accelerează răsfoirea paginilor și ajung la urmă. Ca să nu fu cumva ne drept a'm mai cetă odăta ca să-l judec bine. Și, de bine ori zice, la public partea dela început care mă interesă, și numaidecât după partea asta comentez textul și-l descalic după căl merită. Iese revista. Eu în așteptam să văd ce mutre o să facă. Când colo, lăluind-mă cu el intră-lă și, lui mulșuri cel nu se mai poate, de grija ce-am pus-o ca să se setăscă articolul în cură-lă formă tăndră și fermecătoare. Și stăruitor apoi, când îl public și-o două parte, că are să-mi mă dă ceva. În gândul meu sic, astă-nebun gel. Încremenim și eu, și nici nu mai văi puterea să-l spun să nu mi răspice că neșă, dacă nu i-e mla de-asta hărie veală. Ne desăpărăm iar, și mă întrebam. Ca unde-o avea de gând s'o ducă ca tără răbdării ori cu prostia. Până când, până unde a'as, fi ștut dacă după o lună și jumătate n'ar fi venit iar omul la miază, da

vorba veche, cu-o lăluță cer și cu una-n pământ. Cum să poate, că el a dău lăluțel în mine ca în D-zeu, și cum, cu să-l facă bua?

— Zie, da cel, dragut D-zeu? vorba lui Nicu.

— Lău, mai dă și, să porțu să vă mai cumpăr ori să vă mai ceteră revista. La revădere? și plecă.

— Ei, așu se se lăluțelă plină. Fă, ca orice. Ei vedetă cel, deodăle articu colaborator, năuși ceteră deodăle articu lui lui glăci, dă și vătălu. Iată tipul upilor ceteri.

— Și pe urmă vin să-și dă părerea uncori dentul de pretențiozități și prea puțin măgăloare, de bună seamă ouită dela așli, care și acot se poate foarte bine să o fi putut să lălu și așli, la rândul lui lăte se urechea la propuneri, alăta, ală că-șor și în sfârșit nu pot să vi-l apun. Și dacă între inițiale se găsește vreo rânt îngănată sau nătilă năuăi ce te pomenetă s'o amătoră încălărat de spectacolă.

— Da, cei mai jălnic, li amatori ce năi dămbelăteze recenzoriului. Despre asta aș avea a spune atâtea nune proprii că-șor compromise scrierimea povestiri. Iară în general e cam așa: dacă un recenzor și-și neprietin și nu i-ai făcut și tu curte cu o recenzie pe plac, apoi așu o așu năi mai jos pentru tunc; bioș apăsă, dacă te lăvrednește și el cu minunata recenzie. Și vulg, care s'a cum obăgnat să cate mă degrabă în curierul cronicleor, fără să ceterăscă articolul, romanul sau ce-ai scris, vine și-ștămbă dă na, năuăi căt e cetă recenză învenăită, apunetă că pare prea lăra miez.

— Ei acum, mai lăpă din inimă și cu sinceritate, mai ales dacă-și face loc prietere cetiori vreo pervertit, pentru cultura și înțeleș căruia nimic nu mai e sânt. Toi se confundă într-o banalitate trunșă.

— Ehei, trebuie să lei publicul cetior pe departe și cu peripetă c'altel...

— Nu, asta nu se va întâmpla! strigă cel cu mușca pe călău.

— Lău că-și rămâne de tăiat acolo de unde nu-l primejdie. Ascultă-mă pe mine care e potrecut pînă astea.

— Înă nu-l sigur așa, răăsi de odăta Neolit. Vrei să fi nu și scriitor mare, introdă uril și năuăi groăvia în artă. Fă să se scalde rămători în clăru lăntănei Heliconului. Impușcă cu universal în zărie centrale. Vănează uril verzi în lună.

— Fă un D-zeu ceteră se silă de după gord gelu la amoral a doi eroidei. Spune cum un tăndr, cu o inimă ferbinte, ferbinte de beton armat a-i îndrăgoșie exotic de o cobra. Și cum ca pricepoasă cochetă lășă beaucoup de fașon ca să-și ascundă ce cōtă măchănt de un dăne qui, ar dăru ori impărtăsi Nirvane. Că el, în sfârșit, vrăji de-asta nebanutea nevinovăte a mers mai departe și a extat intrăta sensualității languoroase amante, încălă mironiașă călă în gura șarpei și i-a cedat inăia și cea mai de pe urmă beza lău... — parțione l'expression.

— În scurt multe și multe de așea să scrii, năuăi dacă ai fantezie, și să li căi pe nețeleșul tăurora. Și poră iluater istud, iată ceva din psihologia vulgului:

— Zicând acestea, își acose o figură, trase câteva lumuri, lău o poră romanșă, apoi începu:

— Un soir, nous étions seuls, j'étais assis

près d'elle, elle penchait la tête pe un bras mien, iar eu cu sufletul pe de doal ce mă chină i-o țiu înăuăi și ceteră, dragă mea, iubirea mea înclăbăntă ce se înalță în aerodăi ultra subolante mă robeșuă simțu tău.

— Ah! ce frumos, ce dulce vpu tu! murmură a gata să mă sugrune sub ghioțelă brațu ei.

— Și pe urmă, li îmbăia celălu cu toți, cea mai loz?

— Iată zeflemătu împlini arătând cu capul celă Neolit — la pildă dela-măi noul venit.

— Toți tăcără gânditori.

— Și eu ce să mai fac? Interușe liniea vechi amărit. Mai nou, mai nou!... ce să mai să nascose?

— Iată zeflemătu împlini arătând cu capul celă Neolit — la pildă dela-măi noul venit.

— Păi nu veri că mi-a lăsu-l înăuăi, și-ai o lăncăscă Pegas acot pe cel de-l duce, vai de capul lui așcu.

— Atunci încheiă și a un mănă de-al lui Pegas...

T. MILCOVIE

Ce zic despre jidani...

Th. Herzl (inventatorul sionismului): «Oriunde s'ar duce jidani, aduce antisemitism cu si.

Herder: Neam de cămătari pentru care nu poți avea decât scâră și orare. Neamul lui Iuda lăscăritu năi decât o plantă parăzintă pe trunchiul celorlalte națiuni.

Karpatkin: Jădovli lotrec în ferocitate hidevoale, căci ale distrug de preferință numai cădăvree.

Fourier: Jădani sunt vrăjmașii tuturor națiunilor.

Napoleon: Jădani sunt un popor demn de dispreț, fricos și rău.

Voltaire: Jădovli nu este decât un popor incult, lenes și barbar, care mai mult manifestă ca mai măgăvălește de bani și cea mai urită superștie. Ei sunt dominați de dumănia cea mai completă față de toate popoarele care-l tolerează în mijlocul lor și pe spinăre cărora se îmbogățesc.

Aman: Jădovli formează cea mai rușinoasă și cea mai de dispreț glehă dintr-o națiune, tărtoare în vremuri de restriște și obraznică în vremuri de prosperitate.

Corvinie pentru pedagogi și profesori de Forstet.

Pe copii li învătăm neamănuți mai mult prin ceea ce sădărușim asupra noastră în sine decât prin ce-ai spusen.

Ceasce namim în adăvărătu înțeleș caracter se capătă decât educătorul începe să înțeleagă însuși ce este caracterul și ce purtare pînă de demnitate care dela noi în înțeleșulă vofet.